

Pere Estelrich Juan, C. R.

Pregó de Setmana Santa

Felanitx, 1972

Pregó de Setmana Santa
de Felanitx

Patrocinat per la
"Caja de Ahorros y
Monte de Piedad de las Baleares"

A la Confraria de Sant Agustí,
que tant ha promogut la Setmana
Santa a Felanitx

24, març 1972

Pere Estelrich

El Pare

Pere Estelrich Juan, C. R.

pronuncià aquest Pregó

en el Convent

de Sant Agustí

el divendres de Passió.

Felanitx, 24 de Març de 1972.

Reverends Senyors,
Excel·lentíssim Senyor,
Penitents,
Felanitxers:

Estam, germans, davant el batiport de la Setmana Santa. Però som cristians, i el cristianisme no és pas una religió de setmana santa, sinó una religió de Pasqua.

La vida del cristià no ha d'esser una vida de dolor, com ho és la setmana santa, sinó una vida d'alegria, com ho és la Pasqua.

La setmana santa no es pot comprendre sense la Pasqua.

Si Crist hagués viscut una setmana santa sense Pasqua, seríem tal vegada cristians, però tot i essent-ho seríem els homes més esmaperduts. És sant Pau el qui ens diu que "si Crist no ha resucitat, som els més desgraciats de tots els homes"⁽¹⁾

Tota vegada idò que la Pasqua és essencial per al cristianisme, vull parlar de la festa de la Pasqua. Però per escandallar el misteri de la Pasqua, cal remuntar-nos als orígens, i els orígens els hem de cercar dins el poble d'Israel.

(1) 1 Cor 15, 19.

De la festa de Pasqua tenim tot un enfilall de textos en el Vell Testament: uns són textos litúrgics, i com a tals, ritualistes, en els quals es diu què és lo que cal fer per Pasqua; com es deu celebrar.⁽²⁾ D'altres són històrics, en els quals l'autor sagrat ens conta la celebració d'algunes pasques pels israelites: les que celebraren abans de sortir d'Egipte, en el segle XIII a. C.;⁽³⁾ la que celebraren després d'haver entrat a Canaan, en el poble de Siquem;⁽⁴⁾ la que celebraren durant el regnat de Josies, quan aquest rei va trobar el llibre de la Llei, mentre realitzava les obres de restauració del Temple construït per Salomó, l'any 622 a. C.;⁽⁵⁾ i finalment, la que celebrà el poble al seu retorn de l'exili de Babilònia ⁽⁶⁾.

Malgrat tanta profusió de textos, el capítol XII de l'Exode ens ofereix la prescripció de la pasqua jueva, posant-la amb relació amb la sortida de l'esclavatge d'Egipte.

La feste de la pasqua no es va instituir a la sortida d'Egipte, ja la celebraven els israelites en els temps llunyans en què practicaven el nomadisme. Aquesta Pasqua té tots els trets d'una festa de pastors. Era comú a tots els pobles semites, que vivien en el desert pelegrinant d'un a altre lloc amb els seus ramats. Era un sacrifici de primavera, en el que s'oferien a Déu animals del ramat, i es conservava la sang que els serviria per a protegir-se de les influències malèfiques. En aquest sacrifici de pasqua o de primavera no hi intervenia

(2) Ex 12; 23, 15; 34, 18 i 24; Deut 16, 1-8; Lev 23, 5-8; Nom 28, 16-25; Ez 45, 21-24.

(3) Ex 12.

(4) Jos 5, 10-12.

(5) 2 Re 23, 21-23.

(6) Esd 6, 19-22.

cap sacerdot ni hi era precís cap altar. Era un sacrifici ofert a la divinitat amb el fi de obtenir la fecunditat i prosperitat del bestia.

Els hebreus, durant el seu sejorn a Egipte, continuaren a celebrar aquesta festa tots els anys. Així mantenien viva la consciència de haver estat ells mateixos nòmades altre temps, car “el nostre pare fou un arameu errant”. (7)

Els hebreus, a Egipte anaven cada any al desert, al llevant del Nil, per tal de celebrar-hi la Pasqua. També l'any de l'Exode, en el segle XIII, volien tornar al desert per oferir a Déu el sacrifici de la Pasqua: per això insistia tant Moisès davant el Faraó, a fi de que els deixàs anar al desert a sacrificar els animals.

Obtingut el permís, després de la darrera plaga, sortiren de Egipte per no tornar-hi. I així la festa de la Pasqua romangué associada al més gran acontereixement de la història del poble israelita: la sortida definitiva de la esclavitud de Egipte. I així la festa de la primavera passà a ésser també la de la alliberació, i el mes de l'espiga, que després de l'exili es dirá de Nissan, serà també el mes de l'Exode. I els fills d'Israel celebraran, cada any, en família la seva Pasqua, com a record actualitzat de la sortida de Egipte.

Aquest mes de l'Espiga, que indicava el començament de la primavera, indicarà també el començament de l'any civil, després de l'exili, tota vegada que els reformadors religiosos no permetran que l'any, encara que sia el civil, comenci amb la tardor, que és època

(7) Deut 26, 5.

del principi del cicle agrícola, de caràcter naturalista. Per això l'any començarà en primavera.

Per la festa de la Pasqua es sacrificava, segons ordena el Llibre de l'Exode,⁽⁸⁾ un animal del bestiar menor, un xot o un cabrit, per menjar-lo en família.

Aquest animal devia ésser perfecte, sense cap tara, puix el Llibre del Levític⁽⁹⁾ prescriu que un animal per ésser grat a Déu, no pot tenir cap mena de defecte: ha d'ésser mascle, perquè el mascle és el principi de la vida. No ha de tenir més d'un any: la juvenesa és la part primera de la vida, i per això la millor.⁽¹⁰⁾ Abans de sacrificar-lo havia d'estar uns dies separat del reste del ramat, perquè la separació dels altres era una manera de santificar un objecte o un animal o una persona.

L'animal era inmolat a l'hora-baixa en presència de tota la família. Li treien tota la sang, perquè amb ella s'abeuraven les estaques de la tenda, a fi de allunyar els mals esperits. Era una costum prou arrelada en el desert. A l'Àfrica i a Amèrica s'han trobat molts de pobles primitius que usen la sang per a la mateixa finalitat.

L'animal era cuit al foc sense cap classe d'instruments de cuina. Se'l menjaven entrada de fosca, com ho feien els nòmades quan feien una aturada en el camí: amb pa sense llevat (pa àzim, que avui es diu encara el pa dels beduïns, els nòmades d'ara), amb herbes amargues o silvestres, que es poden collir en el desert, i reunida tota la família a l'interior de la tenda.

(8) Ex 12, 1-4. 43-49.

(9) Lev 1, 3; 22, 19-21.

(10) Lev 1, 3; 22, 9; 23, 12.

Això dóna a la Pasqua una fesomia pròpia dintre del conjunt del ritus culturals propis del semites.

Els comensals han de dur posats els vestits de viatge, calçades les sandàlies i un bastó a la mà, a punt d'emprendre el camí.

Aquesta festa era una antigüíssima festa que celebraven tots els semites —no sols els israelites— els dies 14 ò 15 del primer mes, durant la lluna plena; festa nocturna del desert que per aixó demanava la claretat de la lluna plena.

La religió mosaica recollí aquelles tradicions i les feu seves, decantant-ne tot el regust naturalista que els quedava, i donant-los un sentit nou dins la religió de Yahvé. La festa de la Pasqua és la millor conservada de totes les festes semites, gràcies al fet de que Israel la adoptà com a seva.

La Pasqua, a Israel, serà el record de quelcom que va passar dins la història dels avis: “Aquest dia us servirà de memòria, de record”.⁽¹¹⁾ Però no serà un record tot-sol: la realitat recordada s'ha de fer present i actual. Pasqua significarà per a tot israelita el “pas” de la esclavitud de Egipte a la llibertat del poble de Déu.

La festa de la Pasqua, malgrat totes les seves arrels semites, es va centrar quasi exclusivament en la sortida de Egipte. Els mitòlegs, que veuen en el culte la actualització del mite, consideren els respectius capítols de l'Exode com una “legenda” sense cap relació amb la història: la Pasqua és per ells simplement la expressió

(11) Ex 12, 14.

del mite de la lluita entre Déu y els seus enemics duita fins al culte, i el seu punt més alt n'és aquesta nit pasqual, durant la cual Déu vetlla per tal de aconseguir la victòria.

Però les escoles exegètiques del nordamericà Albright, i de Upsala, a Suècia, veuen en la Pasqua no una legenda, sinó una realitat històrica, fent peu en els estudis de les tradicions del pobles semites. La religió d'Israel és una religió històrica, i la religió d'Israel està fonamentada damunt les intervencions de Déu en la història del seu poble.

La festa de la Pasqua idò era ja celebrada pels israelites; però, una primavera, Déu intervingué d'una forma extraordinària, alliberant-los del poder dels egipcis; i així la Pasqua ha servit per a recordar i actualitzar aquest esdeveniment, que serà el principal de tota la història de la salvació.

La festa de la Pasqua apareix, ja en temps antics, junyida a una altra festa, que en un principi, n'era distinta. Es la festa dels àzims, que durava tota una setmana.

La festa dels àzims, pròpia dels pobles sedentaris, era una festa agrícola, igual que la festa de la Pasqua ho era de pobles nòmades i de pastors. Els israelites la adoptaren quan s'establiren a Palestina.

En el Llibre de l'Exode⁽¹²⁾ es diu que la festa dels àzims és una de les tres grans festes de peregrinació al Temple, en què tot bon israelita ha de presentar-se

(12) Ex 23, 15.

davant de Déu. La data de la festa dels àzims es calculava des del dia en el qual “es posa la falç a les meses”, i es celebrava el 16 de Nisan, el dia després de la Pasqua. Era la festa de les primícies del segar l'hordi, i en ella s'oferia al sacerdot la primera garba. La festa durava tota la setmana amb l'obligació de menjar tota ella pa sense llevat. Aquesta prescripció prové de les idees que tenien els pobles semites entorn a la *puresa*: és dolent i impur tot allò que causa la corrupció, ⁽¹³⁾ això ocorre amb els ferments, i els aliments que es devien consumir durant els dies sagrats i no podien contenir cap mena de ferment.

Aquestes dues festes, la de la Pasqua i la dels àzims, en un principi foren distintes; però ja l'any 700 a. C. es varen unir per fer-ne una sola, en la que la Pasqua durava un dia tot-sol, i els Azims, set.

I aquesta és la festa que celebrarà també Jesús cada any, peregrinant a Jerusalem.

Era la Pasqua, quan Jesús, als 12 anys, va anar a Jerusalem i va disputar amb els doctors. Els Evangelis ens diuen que, després del batisme, Jesús celebrà la Pasqua quatre vegades.

El darrer sopar, la Cena, ¿no devia esser també una celebració de la Pasqua? Es problemàtic afirmar-ho.⁽¹⁴⁾ Però és possible, tota vegada que la intenció de Jesús, segons el testimoni dels evangelis, era de posar en estreta relació la Pasqua jueva amb la Pasqua cristiana. El rite que Ell institueix és la “Nova Aliança en

(13) 1 Cor 5, 6-8.

(14) A. Jaubert, *La Date de la Cène*, Paris 1957.

la seva sang''. La Pasqua és un sacrifici que s'ofereix, una víctima que se inmola, un menjar en el que s'hi pren part.

La Pasqua és el punt més alt de l'any religiós per als jueus; és el dia en què es fa més contemporània la aliança establerta entre Déu i els fills d'Israel. Encara avui la celebren els jueus amb gran solemnitat de dues maneres: una pública, a la sinagoga, i una privada, en família. L'ofici de la Pasqua, a la sinagoga, comença amb la lectura, a manera de lletania, dels esdeveniments que enmarquen el dia de la Pasqua: "En els dies de la Pasqua es decretà per al poble dels fidels una esclavitud de 400 anys, el qual termini fou assolit en els dies de la Pasqua.

Fou en els dies de la Pasqua, quan Deu ferí els primogènits de Cam, i tractà amb indulgència a Israel, el seu primogènit.

Els dies de la Pasqua són els designats per a jutjar els malvats i per fer lluir el sol damunt la muntanya de Sion.

En els dies de la Pasqua el Senyor deumà a Egipte, per a salvar la raça valenta dels seus fills."

A continuació es fa a la sinagoga la lectura del Llibre de l'Exode, que conta la sortida de Egipte i el pas de la mar dels Jons. I continua llavors amb les 18 benediccions, la "Shema Shemone Esre, alenu...", i d'altres textos.

Però es a casa, al cor de la família aont es desplega el cerimonial essencial de la festa de la Pasqua.

“Començant a enfosquir, la madona encén els candelers: estén les estovalles damunt la taula; posa el mig tres esclafades sense llevat; les tapa amb un tovalló, i hi posa sis platets contenint menjars simbòlics: un ou, lletuga, ràvec silvestre, un os de xot i una mescla feta de panses, canella i nou. El cap de la família es posa a la taula amb tots els parents i tots els de la casa, i llegeix els passatges de la Haggada. Un gran sopar sintercala en el cor de tal solemnitat, i durant la lectura es tasten els menjars simbòlics i es beuen quatre copes de vi vermell”.

Aquest es l'aspecte exterior de la festa que tracta de ressuscitar la sortida de Egipte i el final de la esclavitud.

Cada detall tindrà el seu significat: el pa àzim evoca l'aliment dels perseguits: “Vet-aquí el pa de misèria que els nostres pares menjaren a Egipte, el qui en tingui necessitat, que vengui a menjar la Pasqua. L'any que ve serem a Israel. Enguany encara som esclaus; l'any que ve serem lliures”.

Les herbes amargues simbolitzen la amargor dels dies passats en el desert. “¿Com així? —demana el menut de la família. —“¿Com és que aquesta nit és diferent de totes les altres nits?”. “Les altres nits podem menjar pa amb llevat o sense llevat, anit només menjam pa sense llevat. Les altres podem menjar tota classe d'herbes, aquesta sols menjam herbes amargues. Les altres nits no mullam ni sols una vegada els aliments, anit els mullam dues vegades. Les altres nits sopam d'asseguts o de drets o amb els colzos a la taula; anit sols amb els colzos a la taula”.

Llavors el cap de família respon: “Es que fórem esclaus del faraó d’Egipte, i l’Etern, el nostre Déu, ens en feu sortir amb la seva mà poderosa y el seu braç estès”.

“Déu ens en feu sortir”. Però això no és pas un esdeveniment passat, sinó que “al llarg de tots els segles cada israelita es deu considerar com si ell mateix hagués sortit de Egipte. No és sols als nostres avantpassats que el Sant, beneït sia Ell, ha alliberat; ens ha alliberat a nosaltres amb ells, com està dit: Ens feu sortir d’allà, per a introduir-nos en el país que jurà als nostres avantpassats que ens donaria”.

La resurrecció de la història és lo que caracteritza la religió d’Israel. El cap de la família reconta a doll seguit escenes plenes de color tretes de la literatura judaica, a ritme de lletania, demostrant que els beneficis de Déu sempre sobrepassen la nostra esperança: “Que mos n’ha fets de favors el nostre Déu: si ens hagués dividit la mar sense haver-nos-hi fet passar a peu aixut, ja ens hagués sigut bastant. Si ens hi hagués fet passar a peu aixut, sense enfonsar-hi els nostres enemics, ja ens hauria bastat.

Si hagués enfonsat els nostres enemics dins la mar sense proveïr les nostres necessitats en el desert, al llarg de quaranta anys, també ens hauria bastat.

Si hagués proveït les nostres necessitats en el desert al llarg de quaranta anys sense donar-nos a menjar el manà, ja n’hauríem tengut prou.

Si ens hagués donat a menjar el manà sense donar-nos el descans del dissabte, ja ens hauria bastat.

Si ens hagués donat el descans del dissabte sense conduir-nos a la muntanya del Sinaí, també ens hauria bastat.

Si ens hagués duit fins al peu de la muntanya del Sinaí, sense haver-nos dat la Llei, ja ens hauria estat prou.

Si ens hagués donat la Llei sense fer-nos entrar en en el país d'Israel, ja hauria estat bastant.

Si ens hagués fet entrar en el país d'Israel sense bastir per a nosaltres la casa del Temple, ja en tindriem a bastament.”

An el menjar pasqual Déu és el gran convidat de la família, perquè la espera de Déu és la columna on s'assanta el judaïsme; per això a la taula de la família hi roman un lloc buit. És el lloc reservat a Elies, el saig del Messies; i la porta en resta oberta, a fi de no posar noses a la seva arribada.

Aquesta és la Pasqua jueva. Ara, si m'ho permeteu, hi efgirem amb una pinzellada la narració evangèlica de la passió i resurrecció de Jesús.

Duits de la mà dels evangelistes, podem esbrinar la Setmana Santa que visqué Jesús d'aquesta manera: El dilluns degué tenir lloc la unció a Betània; el dimars a la tarda, el Sopar amb els seus deixebles, preparat per dos que Ell havia enviat a Jerusalem. Fet aquest Sopar, que no era pasqual, Ell en volgué inaugurar un'altre que romandria imprès sobre el primer i seria la Pasqua cristiana; aquest Sopar marcarà i d'ell partirà el

culte cristià, igualment com la Pasqua jueva va marcar la sortida de la esclavitud de Egipte. La nit del dimars al dimecres degué anar a l'hort de Getsemaní, i allà el varen prendre. El judici davant el Sanedrí degué tenir lloc al llarg de tot el dimecres, i hi fou condemnat el dijous al matí. El divendres el durien cap a Pilat, que el condemnà a mort i el feu crucificar. El mateix divendres devia esser enterrat, puix que no podia quedar penjat a la creu cap condemnat durant la nit, perquè un ajusticiat és una maledicció de Déu.⁽¹⁵⁾ Dins el sepulcre degué estar-hi fins el matí del diumenge.

Així ens surt una setmana completa, i no cal oblidar que la tradició de la *Setmana Santa* és una de les tradicions més primitives.

La resurrecció té una importància capital dintre del cristianisme. Si la negàvem, el cristianisme no és més que una mitificació; si la afirmam, la resurrecció dóna sentit a tota la vida.

Afirmar la resurrecció és suficient per poder-se dir cristià, perquè és lo mateix que afirmar que Jesús ha estat constituït Senyor i Crist.

La Pasqua que commemora la resurrecció de Jesús, és la festa més gran de l'Església, i aquesta festa se allarga a tots els diumenges, perquè el diumenge és el dia del Senyor.

A la volta de vint segles també se'ns posa a cada un la pregunta sobre la fe en la resurrecció de Crist: aquell que respon amb un "sí", afirma que el món està

(15) Deut 21, 23.

ple de sentit; el que diu “no”, es veurà en la necessitat de cercar un sentit a la pròpia existència i a la del món.

La Església, i tots nosaltres que la constituïm, tenim el deure missional de aconseguir que tot home que ve an aquest món puguí respondre amb un “sí” a la pregunta en torn a la resurrecció de Jesús.

El fet de la resurrecció, per ser sobrenatural, fuig al control dels sentits; però al mateix temps, com a fet històric, està subjecte a les verificacions i escandallaments històrics.

La importància de la resurrecció no està en el fet de que Jesús ha retornat a la vida, sinó en el fet que Jesús ha estat exaltat a la dreta de Déu i ha estat constituït *Jesús*, que significa “Yahvé salva”; i per això amb el fet de la resurrecció porta la salvació a tots els homes, com és cert que el nom, segons la concepció semita, està lligat al ser de la persona; i si Crist s'anomena Jesús és que realment salva.

La resurrecció de Jesús és també un fet històric. Ho diu sant Pau a la carta als corintis.⁽¹⁶⁾ Pau és l'apòstol darrer, però, tot i essent-ho, és el primer que ens dóna testimoni de que Crist ha ressuscitat: “Vull recordar-vos, germans, l'evangeli que vos vaig predicar i que vàreu rebre, en el qual vos manteniu i en el qual trobau la salvació, si és que conservau la paraula que us vaig anunciar; altrament heu cregut en va. Jo vos vaig trametre, en primer lloc, lo que jo mateix vaig rebre: que Crist va morir pels nostres pecats segons

(16) 1 Cor 15, 1-11.

les Escriptures; que fou sepultat i que el tercer dia fou ressuscitat segons les Escriptures; que es va aparèixer a Kefas i després als Dotze; més tard s'aparegué a més de cinc cents germans plegats, dels quals la major part encara viven, d'altres ja han mort. Després aparegué a Jaume, i més tard a tots els apòstols. Al darrer de tots, com si fos un abort, s'em va aparèixer també a mí, perque jo sóm el darrer dels apòstols, i no sóm digne d'anomenar-me apòstol perque vaig arribar a perseguir a l'Església de Déu. Però per la gràcia de Déu sóm lo que sóm, i la seva gràcia en mi no ha estat vana. Tot al contrari, he treballat més que tots ells, no jo precisament, sinó la gràcia de Déu que està dins mi. Per acabar, ells i jo així ho proclamam, i vosaltres així ho vàreu creure."

Aquest text és una afirmació del nostre Credo, de les veritats fonamentals de la nostra fe. El text de sant Pau no es pot negar; si colqu'ú el negava, deuria negar també els testimonis de la antiquitat pagana.

Sant Pau no treu a redol, com ho fan els evangelis, el testimoni de les dones que el veren ressuscitat, perque sap de sobra que el testimoni de la dona no val, en el dret judaic; i així cita només les aparicions als homes.

Els evangelistes també donen testimoni de les aparicions pasquals, i no pas com a visions, ja que tenen un clar caràcter familiar. Subbratllen la incredulitat dels apòstols, la qual fe és ben dèbil i esquifida fins al dia de la Ascensió, de manera que no es preocupen més que de la instauració del regne jueu terrenal. ⁽¹⁷⁾

(17) Ac 1, 6.

Crist doncs ha ressucitat de bon-de-veres, i sobre aquesta ressurrecció s'assanta la nostra fe.

La veritat de la ressurrecció la hem de fer actual a cada Pasqua, mes no una volta a l'any, sinó cada diumenge, que és *el dia del Senyor*. El dia en què hem de reafirmar la nostra fe; dia en què hem de recordar la setmana santa; dia en què hem de proclamar que Crist és el Senyor perquè ha ressucitat.

* * *

Felanitx és una ciutat que sempre a viscut de la fe. He llegit les crides d'aquests catorze anys passats, que ens parlen del fervor vessat dins la celebració de la Setmana Santa temps enrera.

Ens cal a tots tenir un record del via-crucis d'aquell dia del Ram de 1844, quan quatre-cents catorze germans nostres perderen la vida en una demostració de fe.

Ens cal també a nosaltres conservar aquesta fe que ens deixaren els nostres pares: fe en la creu de Crist, però sobre tot fe en la seva ressurrecció; i recordar que no hi ha ressurrecció sense passió, però que tampoc la vida es pot esgotar en una passió sense esperar la ressurrecció.

Ens cal conservar aquesta fe viva, d'obra, de caritat, perquè una pura creença sense obres no val per res, és fe morta. La fe que Jesús exigia és una fe viva. L'antic i el nou Testament no coneixen una fe mustia i buida sense obres i sense projecció dins la vida.

BIBLIOGRAFÍA:

- G. F. Moore, *Judaism*, Cambridge 1927-30, 3 vol.
- A. Lods, *Israël, des origines au milieu du VIIIe siècle*. Paris 1949, pp. 289-293.
- R. De Vaux, *Les Institutions de l'Ancien Testament*. Paris 1958, pp. 383-393.
- R. Aron, *Los años oscuros de Jesús*. Madrid 1963, pp. 111-123.
- R. Le Déaut, *La Nuit Pascale*. Rome 1963.
- G. Auzou, *De la servidumbre al servicio*. Madrid 1966, pp. 155-185.
- M. Noth, *Historia de Israel*. Barcelona, 1966, pp. 111-119.
- J. Bright, *La Historia de Israel*. Bilbao 1966, pp. 127-137.
- E. Jacob, *Teología del Antiguo Testamento*. Madrid 1969.
- Ch. Guignebert, *Le Christ*. Paris 1969.
- G. von Rad, *Teología del Antiguo Testamento*. Salamanca 1971, pp. 230-242.

Publicacions de la Confraria de Sant Agustí

Bernat Vidal i Tomàs, Pregó de Setmana Santa, 1958. (Esgotat).

Josep M.ª Llompart de la Penya, Pregó de Setmana Santa, 1959. (Esgotat).

Jaume Oliver Oliver, Pregó de Setmana Santa, 1960. (Esgotat).

Guillem Colom i Ferrà, Pregó de Setmana Santa, 1961 (Esgotat).

Pere Xamena Fiol, Pregó de Setmana Santa, 1962.

Miquel Pons i Bonet, Pregó de Setmana Santa, 1963. (Esgotat).

Germà Coll i Mesquida, Pregó de Setmana Santa, 1964.

Jaume Vidal Alcover, Pregó de Setmana Santa, 1965.

Miquel Bota Totxo, Pregó de Setmana Santa, 1966.

Bartomeu Bennàsser Cifre, Pregó de Setmana Santa, 1967.

Josep Melià Pericàs, Pregó de Setmana Santa, 1968. (Esgotat).

Antoni Oliver Monserrat, Pregó de Setmana Santa, 1969.

Robert Pring-Mill, Pregó de Setmana Santa, 1970.

Bru Morey Fiol, Pregó de Setmana Santa, 1971.

